

ikke et eneste Øjeblik fatter Mistanke om, at der kunde være noget galt ved den Bank. Det er dog mærkeligt, at den ingen Sinde spørger sig selv, hvorfor Detailhandlerbanken, der samtidig raader over ganske kolossale Indskud, som den skaffede sig ved at give Indskyderne større Rente, end f. Eks. Sparekassen for København og Omegn kunde gøre, trænger til saa stor Kapital, som den forlanger og faar af Privatbanken. Naar det ærede kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen) har anført, at Privatbankens Direktion endnu i sidste Øjeblik — jeg tror, det var Lørdag Aften — ilede til med en forholdsvis mindre Sum, 50,000 Kr., for at støtte Banken, saa behøver dette ikke at vise dens ubetingede Tillid til Banken paa dette Tidspunkt; det kunde vise, at Privatbanken var villig til at gøre endda yderligere Skridt for at forebygge en Katastrofe. — Men jeg tror ikke, det er nogen Nytte til nu at komme dybere ind paa dette; jeg mener imidlertid ikke, at man i dette Øjeblik behøver at yde Bankerne sin Tak for, hvorledes de stillede sig den Gang; for det var i høj Grad i deres egen Interesse.

Jeg hørte det ærede Medlem (Falbe-Hansen), for hvis Kundskaber jeg naturligvis har stor Respekt, sige, at den Misere, der truede, kunde sammenlignes med Krisen i 1857. Dette undrer mig nu noget. Thi den Krise, der da kom over Landet, skyldtes europæiske Forhold, det var en Efterdønning af de store økonomiske Storme, der havde fundet Sted rundt om i Verden. Der havde Krisen været, og nu kom den til os. Men Krisen i 1908 var dog virkelig en indre og partiel Krise. Jeg erindrer ogsaa tydeligt, at da Sagen i sin Tid behandledes — om det var i dette Ting eller i det andet Ting, jeg husker det ikke — og da Finansminister Lassen udviklede, hvorledes Forslaget skulde forstaas, baade de to Bankers Forhold og den Hjælp, Staten skulde yde, sagde han: Dette er ikke en Landskrise, det er en Bankkrise. Han slog stærkt fast, at det kun var en Bankkrise for København, som man skulde søge at forebygge. Han vidste den Gang ikke, hvordan det stod. Han gik ud fra, at de to Banker vare solvente, og mente, at Statens Garanti ikke vilde blive effektiv. Det skal jeg nu ikke komme ind paa, men ganske sikkert har det altid undret mig, ogsaa ved de Forhandlinger, jeg har haft den Ære at føre med de fem Bankers Direktører, at de vare saa slet underrettede om to københavnske Bankers Stilling,

thi de havde al Anledning og næsten en Pligt til at være bedre underrettede.

I denne Sammenhæng kan jeg ikke lade være med at bemærke, at det store Institut, som har saa betydelige Forrettigheder, nemlig Nationalbanken, neppe udøver den Indflydelse, som den burde gøre, neppe er et saa virksomt, moderne virksomt Institut, om jeg maa tillade mig Ordet, som det efter sin Stilling, sine Forrettigheder, sin Magt, sin Oktroj, burde være. Dette er ogsaa ved denne Lejlighed følt, endog i høj Grad. Nationalbanken traadte ganske vist til som Hjælper, men den burde vist tidligere have været baade Prøver og Dommer. Den har imidlertid ikke været det. De andre Banker kunde man naturligvis ikke forlange noget saadant af. De have til syvende og sidst, som ogsaa det ærede Medlem (Falbe-Hansen) bemærkede, egentlig kun deres Aktionærers Interesse at varetage, og nogen Samfundsopgave have de ikke. Man kan i Virkeligheden ikke forlange nogen Samfundsoffervillighed af dem. Men paa den anden Side skulde man ganske vist tro, at de vare vel underrettede om Pengeforholdene i København, og at ikke saa store og mærkelige Transaktioner kunde finde Sted, som have fundet Sted rundt omkring Detailhandlerbanken, om jeg saa maa udtrykke mig, uden at dette vakte Mistanke. Men lad dette være, hvad det er, saa er det sikkert, at de havde overordentlig stor Interesse i, at denne Krise afværgedes, og at det først og fremmest var deres Interesse, medens det dog ganske anderledes i andet Plan var Statens. Staten var endelig bleven den samme som den var, hvad enten den havde ilet Bankerne til Hjælp eller ej; men hvis man ikke den Gang var ilet de to Banker til Hjælp, vare ganske sikkert Krisens Virkninger ogsaa komne til de andre Banker. Jeg kan derfor ikke give det ærede Medlem Ret, naar han omtaler denne Krise som saa overordentlig betydningsfuld for Landet. Jeg tror, man kunde have redet denne Storm af uden at gaa til saa store Ofre, som Staten ved denne Lejlighed har været nødt til at bringe. — Dette hører imidlertid altsammen Forhistorien til, og ogsaa af Hensyn til det høje Tings Tid skal jeg ikke komme dybt ind derpaa.

Dernæst har man diskuteret Spørgsmaalet om Finansminister Lassens Ret til egenmægtigt, som det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) udtrykte sig, at udvide Bankgarantien. Ærede Medlemmer ville maaske vide, at jeg paa dette Punkt nærmer mig i høj Grad til det ærede Medlems Mening. Jeg